

(PROJEKT)

**UCHWAŁA NR
Rady Miasta Szczecin
z dnia**

w sprawie skargi pana Mirosława Szabuni

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, zm. Dz. U. z 2001 r., Nr 49, poz. 509; z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1387; z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 170, poz. 1660; z 2004 r. Nr 162, poz. 1692; z 2005 r. Nr 78, poz. 682, Nr 181, poz. 1524, Nr 64, poz. 565); **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Uznaje za nieuzasadnioną skargę pana Mirosława Szabuni z dnia 22 września 2008 r. na Prezydenta Miasta Szczecin, jako organu nadzorującego Strefę Płatnego Parkowania.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 września 2008 r. pan Mirosław Szabunia złożył w Zachodniopomorskim Urzędzie Wojewódzkim w Szczecinie skargę na Prezydenta Miasta Szczecin. Skargę tę adresat przekazał do rozpatrzenia Radzie Miasta Szczecin, jako organowi właściwemu.

Przedmiotem skargi jest „... funkcjonowanie jak i procedury obowiązujące w Strefie Płatnego Parkowania w latach 2004 – 2007.” Zdaniem skarżącego „... Strefa Płatnego Parkowania w tych latach funkcjonowała z naruszeniem prawa, a Prezydent, jako urzędnik nadzorujący funkcjonowanie Strefy, tych procedur nie wypełniał, co jest niezgodne z prawem i Konstytucją RP.”

W uzasadnieniu skargi pan M. Szabunia podnosi w szczególności następujące zarzuty:

1. w latach 2004 – 2007 Strefa Płatnego Parkowania była nieczytelnie oznaczona,
2. „brak było dostępności w nabyciu biletów”,
3. procedury dotyczące dokumentowania zaistniałych wykroczeń naruszały prawo i godność osobistą obywatela,
4. pracownicy firmy upoważnionej do pobierania opłat i kar pieniężnych nie doręczali zawiadomień o nieopłaconym postoju zgodnie z art. 39 Kpa, który reguluje sposób doręczania pism procesowych do rąk adresata za pokwitowaniem,
5. zgodnie z przepisem art. 2 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji ściąganiu w trybie egzekucji podlegają grzywny i kary pieniężne wymierzone przez organy administracji publicznej, a ani spółka Targowiska i Opłaty Lokalne ani Miejski Zakład Obsługi Gospodarczej takimi organami nie są, wobec czego nie mogły nałożyć obowiązku uiszczenia opłaty za nieopłacony postój w strefie,
6. wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 112 Kpa zainteresowanym nie doręczano decyzji/postanowień określających wysokość obciążających ich opłat i możliwość zaskarżenia danego aktu; powodowało to pozbawienie obywatela prawa do obrony w dochodzeniu swoich roszczeń, co stoi w sprzeczności z prawem i Konstytucją.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze, należy stwierdzić, co następuje:

1. Strefa Płatnego Parkowania była oznaczona znakami D-44 i D-45 ustawionymi na wjeździe i wyjeździe ze Strefy,
2. bilety parkingowe można było nabyć zarówno w Biurze Strefy jak i u kontrolerów,
3. informacja o nieopłaceniu postojów w Strefie umieszczana była i jest nadal za wycieraczką pojazdu samochodowego – ten sposób informowania o nieopłaceniu postojów w strefie zyskał akceptację orzecznictwa,
4. właściciel pojazdu otrzymuje, zgodnie z przepisem art. 15 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.) o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, upomnienie jako wezwanie do dobrowolnego uiszczenia opłaty dodatkowej, celem uniknięcia skierowania sprawy na drogę egzekucji administracyjnej,
5. obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej za nieopłacony postój pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania wynika wprost z przepisów prawa i jego źródłem nie jest ani decyzja administracyjna, ani postanowienie,
6. spółka Targowiska i Opłaty Lokalne, jak i Miejski Zakład Obsługi Gospodarczej nie były w okresie, którego dotyczy skarga i nie są obecnie organami egzekucyjnymi,

pełnią natomiast wyłącznie funkcję administratora Strefy, a ich działania ograniczają się do czynności technicznych związanych z bieżącym funkcjonowaniem Strefy; organem egzekucyjnym w tych sprawach jest Prezydent Miasta, jako organ uprawniony do pobierania tych opłat,

7. możliwość wykazania ewentualnej bezzasadności nałożenia obowiązku uiszczenia opłaty za nieopłacony postój powstaje dopiero po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, kiedy to w myśl przepisu art. 33 cyt. ustawy zobowiązany może wnieść zarzuty.

Z powyższych względów skargę należy uznać za niezasadną.

Przewodniczący Komisji
ds. Gospodarki Komunalnej,
Ochrony Środowiska i Mienia
Rady Miasta Szczecin

Leszek Duklanowski